

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem v právní věci

žalobce: **Elektromontáže Hromada s.r.o., IČ: 04647785**
sídlem Farní 24, 340 12 Měčín
zastoupeného advokátem Mgr. Lukášem Hegnerem
sídlem Jiráskovo náměstí 816/4, 326 00 Plzeň

proti
žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**
sídlem Žerotínovo náměstí 449/3, 601 82 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2018, č. j. JMK 10393/2018, sp. zn. S-JMK 3839/2018/OD/VW,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se včasné podanou žalobou, doručenou Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“ či „zdejší soud“), domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále též „napadené rozhodnutí“), kterým bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Hustopeče, odboru dopravy (dále též „správní orgán I.

stupně“) ze dne 12. 12. 2017, č. j. MUH/103494/17/142 (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „silniční zákon“).

2. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona, kterého se dopustil tím, že jako provozovatel motorového vozidla reg. zn. X. v rozporu s ustanovením § 10 silničního zákona nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená silničním zákonem, neboť bylo dne 9. 6. 2017 v 15:55 hod na pozemní komunikaci ulice Bratislavská, pozemek p.č. X., v obci Hustopeče zjištěno, že motorové vozidlo reg. zn. X překročilo nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více, když v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h, mu byla automatizovaným technickým prostředkem RAMER 10T, výr. č. 15/0183, používaným bez obsluhy, naměřena okamžitá rychlost ve výši 76 km/h (po odečtu stanovené odchylky měřidla ve výši ± 3 km/h skutečná rychlost jízdy 73 km/h). Tím došlo k porušení ustanovení § 18 odst. 4 silničního zákona a toto jednání vykazovalo znaky přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona.
3. Za spáchání přestupku provozovatele vozidla byla žalobci podle ustanovení § 125f odst. 4 ve vazbě na ustanovení § 35 písm. b) a § 46 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, uložena sankce ve formě pokuty ve výši 2 500 Kč, a současně mu byla podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a ustanovení § 6 odst. 1 vyhlášky č. 520/2005 Sb., ve znění pozdějších předpisů, uložena povinnost nahradit náklady řízení v paušální výši 1 000 Kč.

II. Žaloba

4. V žalobě ze dne 16. 3. 2017, doručené krajskému soudu dne 19. 3. 2018, žalobce předně uvedl, že napadeným, jakož i prvostupňovým, rozhodnutím bylo zasaženo do jeho ústavně zaručených práv.
5. V první žalobní námitce žalobce konstatoval porušení procesních práv v řízení před správním orgánem I. stupně, což nezhojil ani žalovaný. Ačkoliv bylo předmětem správního řízení správní trestání žalobce jako právnické osoby, nepřistoupily správní orgány vůbec k ústnímu projednání věci. Správní orgán I. stupně provedl důkazy mimo ústní jednání dle ustanovení § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“), ačkoliv k takovému postupu nebyly dány důvody. Žalovaný pak rozhodl bez nařízení jednání, aniž by provedl dokazování či důkazy provedené před správním orgánem I. stupně zopakoval. Správní orgány se ani nepokusily vyslechnout žalobce, byť výslech žalobce mohl mít podstatný vliv na zjištění skutečného stavu věci. Tímto postupem správní orgány jednaly přímo v rozporu se zásadou dle ustanovení § 3 správního řádu. Správní orgány současně porušily zásadu ústnosti, která pro správní řízení v případě správního trestání vyplývá z mezinárodních smluv o lidských právech, kterými je Česká republika vázána. Správní orgán I. stupně ani nezdůvodnil, proč upustil od ústního jednání.
6. Za podstatné porušení procesních práv žalobce považoval rovněž skutečnost, že byl čistě formálně poučen o právu seznámit se s podklady řízení spolu s oznámením o pokračování

v řízení ještě před tím, než byly ze strany správního orgánu I. stupně podklady řízení opatřeny a předtím, než bylo zahájeno dokazování. Dokazování se uskutečnilo dne 20. 11. 2017 a správní orgán I. stupně poté, aniž ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu poučil žalobce o tom, že byly shromážděny podklady rozhodnutí, že má možnost se s nimi seznámit a navrhnout jejich doplnění, vydal bez dalšího dne 12. 12. 2017 prvostupňové rozhodnutí. V případě žalobce nebyl naplněn účel ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu. Žalobce logicky předpokládal, že bude ve věci vyslechnut a že se poté bude mít možnost se spisem seznámit a navrhnout jeho doplnění. Žalobce však nemohl relevantně usuzovat na to, z jakých podkladů bude prvostupňové rozhodnutí vycházet.

7. Třetím žalobním bodem brojil žalobce proti nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí pro jeho vnitřní rozpornost. Žalovaný současně v odůvodnění napadeného rozhodnutí tvrdil, že žalobce údaje o totožnosti řidiče správnímu orgánu I. stupně nesdělil, současně tvrdil, že tyto (údajně neposkytnuté) údaje jsou neúplné, přičemž z neúplnosti domněle neposkytnutých údajů žalovaný dovozoval jejich nesprávnost nebo neaktuálnost. Všechny tyto závěry se dle mínění žalobce vzájemně vylučují. Neúplnost identifikačních údajů (na rozdíl od neaktuálnosti či nesprávnosti údajů o osobě řidiče) byla vada odstranitelná, a to postupem dle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu. Teprve pokud by žalobce na výzvu údaje neupřesnil, bylo by na místě uvažovat o odložení věci konkrétního pachatele.
8. Žalobce byl rovněž přesvědčen, že správní orgány dospěly na základě provedení dokazování k nesprávným skutkovým závěrům. Správní orgány vycházely ze skutkového závěru, že na základě žalobcem poskytnutých údajů nebylo možné identifikovat osobu, která se měla dopustit údajného přestupku, a proto nebylo možné konkrétní osobu z daného přestupku obvinít. Tento závěr je v přímém rozporu se skutečným stavem věci, neboť žalobce jednoznačně označil osobu, které bylo vozidlo k řízení svěřeno, a to J. B. Žalobce dále sdělil facebookový profil J. B., na kterém je tento kontaktní, a označil i adresu jeho bydliště prostřednictvím konkrétních GPS souřadnic. Správní orgán I. stupně se však nepokusil označenou osobu kontaktovat, ani žalobce nevyzval k upřesnění poskytnutých údajů. Žalobce trval na tom, že poskytnuté údaje byly úplné, pravdivé a aktuální. Opak nebyl správními orgány prokázán. Správní orgán I. stupně tak rezignoval na zjištění skutečného pachatele daného přestupku a řízení o přestupku odložil. Dle názoru žalobce byla podmínka ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) silničního zákona naplněna čistě formálně. Závěry správních orgánů jsou tak v tomto ohledu vadné. Žalobce měl za to, že poskytl správnímu orgánu I. stupně dostatečnou součinnost ke zjištění skutečného pachatele přestupku. Považoval-li správní orgán I. stupně podání žalobce za vadné, měl jej dle ustanovení § 37 odst. 3 správního řádu poučit a pomoci mu podání opravit.
9. Pátým žalobním bodem žalobce zdůraznil, že J. B. při předání vozidla poučil o jeho povinnostech dodržovat právní předpisy a ověřil si, že má příslušné řidičské oprávnění. Žalobci není zřejmé, jaké další opatření by měl přijmout k tomu, aby zabránil konkrétní osobě ve spáchání případného přestupku. Za dané situace se žalobce necítil odpovědný za to, že se J. B. dopustil případného přestupku. Žalobce neměl jiné možnosti, jak přestupku třetí osoby předejít, přičemž mu taktéž nebylo známo, že by se J. B. v minulosti přestupku dopustil. Žalobce měl za to, že naplnil podmínky liberace za své objektivní odpovědnosti, když učinil veškerá myslitelná opatření, jaká po něm lze spravedlivě požadovat, aby spáchání přestupku třetí osobou zabránil a současně sdělil správnímu orgánu osobu, již vozidlo svěřil. S ohledem na tyto skutečnosti nelze dle žalobce hovořit o tom, že by

uložení sankce žalobci na základě napadeného rozhodnutí bylo spravedlivé a ústavně konformní.

10. Závěrem žalobce navrhl, aby krajský soud řízení dle ustanovení § 48 zákona o soudním řízení správním přerušil z důvodu podání návrhu Krajského soudu v Ostravě u Ústavního soudu ČR ve skutkově obdobné věci o zrušení ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona.
11. Žalobce proto navrhl, aby krajský soud napadené, jakož i prvostupňové, rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

12. Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 2. 5. 2018 s podanou žalobou nesouhlasil, napadené rozhodnutí považoval za správné a odůvodněné. K jednotlivým žalobním námitkám uvedl následující.
13. Stran provedení důkazů mimo ústní jednání odkázal žalovaný na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž konstatoval, že ani v odvolacím řízení neshledal důvod pro nařízení ústního jednání či opětovné provedení již provedených důkazů. Ostatně žalobce provedení žádných důkazů nenavrhoval.
14. Žalovaný dále setrval na tom, že žalobce nesdělil úplné a relevantní údaje o řidiči vozidla, nebylo k nim tedy přihlédnuto. V závěrečném shrnutí zákonnosti rozhodnutí je tedy pro stručnost uvedeno, že nesdělil údaje o řidiči vozidla.
15. Ustanovení § 125f odst. 5 silničního zákona je nutno považovat za speciální k ustanovení § 125e silničního zákona a provozovatel se nemůže zbavit odpovědnosti pouze prokázáním jednoho ze dvou liberačních důvodů podle ustanovení § 125f odst. 5 silničního zákona.
16. Žalovaný neshledal důvod pro přerušení řízení, přičemž odkázal na závěry usnesení Ústavního soudu ČR ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, jakož i rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2016, č. j. 6 As 73/2016-40.
17. Žalovaný proto uzavřel, že napadené rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě a přesně zjištěného stavu věci, k jeho vydání byly shromážděny naprosto dostatečné podklady, zjištěný skutkový stav byl správně právně posouzen, v řízení před správním orgánem nedošlo k porušení práv žalobce a žalobce nebyl napadeným rozhodnutím zkrácen na svých právech. Závěrem proto navrhl, aby krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Replika žalobce

18. Žalobce v replice k vyjádření žalovaného předně konstatoval, že na podané žalobě setrval s výhradou návrhu na přerušení řízení, když bylo o návrhu na zrušení části silničního zákona rozhodnuto Ústavním soudem ČR, čímž se stal daný procesní návrh žalobce obsoletním.
19. Žalobce zdůraznil, že k upuštění od konání ústního jednání ve správním řízení by se mělo přistupovat jen ve výjimečných a odůvodněných případech, neboť je správní řízení vázáno zásadou ústnosti a bezprostřednosti. Správní orgány doposud nevyjevily konkrétní důvody případu, pro něž správní orgán I. stupně tuto zásadu porušil a od ústního jednání upustil.

20. Dle žalobce je rozdílem, zda žalobce sdělil správnímu orgánu neúplné údaje, nebo nesdělil údaje žádné. Žalobce sdělil správnímu orgánu údaje, kterými disponoval a které považoval za dostačující pro identifikaci konkrétní osoby, jíž svěřil vozidlo k řízení. Žalobce nebyl správním orgánem poučen o tom, jaké konkrétní údaje má o osobě sdělit. Správní orgán mohl a měl žalobce vyzvat k tomu, aby údaje, které subjektivně vyhodnotil jako neúplné, doplnil, a současně měl žalobce poučit o následcích nesplnění této výzvy.

V. Posouzení věci krajským soudem

21. Žaloba byla podána v zákonné dvouměsíční lhůtě (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního – dále jen s.ř.s.), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.) a jde o žalobu přípustnou (zejména § 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
22. Napadené rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal v řízení podle části třetí, hlavy II, dílu 1, § 65 a následujících s.ř.s. v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.), ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti, a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s.ř.s.).
23. Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (§ 51 odst. 1 s.ř.s.).
24. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
25. S ohledem na skutečnost, že žalobce vzal v rámci své repliky zpět svůj návrh na přerušení řízení pro jeho obsolentnost, krajský soud této žádosti vyhověl a tímto návrhem se dále blíže nezabýval.
26. Přednostně se zdejší soud dále zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť se jedná o tak závažnou vadu, že se jí musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. Je-li totiž správní rozhodnutí nepřezkoumatelné, lze jen stěží uvažovat o jeho přezkumu správním soudem, což ostatně vyplývá již z lingvistické stránky věci, kdy nepřezkoumatelné rozhodnutí logicky nelze věcně přezkoumat. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí tedy obvykle bývá překážkou posouzení důvodnosti dalších žalobních námitek, což však v daném případě nenastalo.
27. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastnické námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užité argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak

nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“

28. Při výkladu pojmu „nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu“ vyšel zdejší soud dále i z konstantní judikatury vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí, která je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 2 As 85/2011-170 (všechna citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz), kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: *„Soudu jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“* V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že *„(...) je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“*. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s.ř.s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.
29. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s.ř.s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007-34, bylo vysloveno, že *„(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“*. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy *„(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám*

vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Také správní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů.

30. Krajský soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Je pouze na žalovaném, aby námitky či důkazy vypořádal, logicky odůvodnil a argumentoval s uvedením skutkových a právních důvodů.
31. To se ve zde projednávaném případě stalo a soud proto nemůže přisvědčit žalobci ani v jednom z jeho odkazů na vady, které by vedly k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Zdejší soud má za to, že žalovaný (jakož i správní orgán I. stupně) zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí.
32. Ve světle těchto skutečností považuje krajský soud námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí za nepřipadnou. Přistoupil proto k posouzení podstaty projednávané věci.
33. Pokud jde o námitku týkající se nekonání ústního jednání, zastává Nejvyšší správní soud ve své konstantní judikatuře názor, že ústní jednání o přestupku (dříve správním deliktu) provozovatele vozidla (jakož i o tzv. jiných správních deliktech obecně) není nutno nařizovat vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, což plyne z ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu (srov. např. rozsudky ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, či ze dne 12. 4. 2017, č. j. 1 As 337/2016-45). Tyto závěry jsou rovněž v souladu se zárukami čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Evropský soud pro lidská práva naplnění požadavků citovaného ustanovení hodnotí nikoli pouze v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Absence ústního jednání tak dle Evropského soudu pro lidská práva nevede k rozporu s Úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56, dostupný tak jako ostatní zde uvedená rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva z <https://hudoc.echr.coe.int/>). Evropský soud pro lidská práva nadto neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve

věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě (rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08).

34. Skutkový stav projednávané věci je přitom zcela jednoduchý. Ústní jednání tak nebylo ve věci žalobce nikterak nezbytné. V případě žalobce šlo o situaci, kdy vozidlu, jehož provozovatelem je žalobce, byla automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy naměřena rychlost nejméně 73 km/h v místě, kde je stanovena maximální rychlost jízdy 50 km/h. Správní orgán I. stupně rozhodoval na základě oznámení podezření ze spáchání přestupku, záznamu o přestupku včetně fotodokumentace, kopie ověřovacího listu k užitému rychloměru RAMER 10T, souhlasu Policie ČR s měřením v daném místě, výpisu z karty vozidla žalobce a dále podkladů obstaraných přímo správním orgánem I. stupně ve správním řízení (tj. výzvy, písemná podání žalobce, usnesení o odložení věci, příkaz o uložení pokuty, odpor žalobce, výzva k seznámení a vyjádření se k podkladům).
35. Při posuzování nezbytnosti konání ústního jednání je důležité, že o zjištění protiprávního jednání byl žalobce mnohokrát vyrozuměn, a měl tak možnost námítky uplatnit. Tuto příležitost k uplatňování námitek mu dal nejprve správní orgán I. stupně, a to prostřednictvím výzvy podle ustanovení § 125h silničního zákona, na kterou žalobce reagoval sdělením údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Po odložení věci spáchání přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 silničního zákona byl žalobce vyrozuměn příkazem o uložení pokuty za spáchání přestupku provozovatele vozidla, proti kterému podal žalobce odpor. Žalobci byla rovněž dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí před jeho vydání. Žalobce se však nedostavil ani k provádění důkazů mimo ústní jednání, ani se nevyjádřil k podkladům rozhodnutí, byť byl o místě a čase konání dokazování mimo ústní jednání a možnost se k podkladům vyjádřit řádně vyrozuměn. Ve věci podal následně odvolání, ve kterém zpochybnil konání dokazování bez nařízení ústní projednání věci, jakož i postup správního orgánu I. stupně stran učinění nezbytných kroků ke zjištění totožnosti přestupce.
36. V usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát a dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech a za splnění zákonných podmínek. Především by měli být účastníci řízení o záměru správního orgánu provést důkaz listinou mimo ústní jednání včas vyrozumění (ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu) a dále by o tom měl být sepsán protokol (ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu). V posuzované věci byly splněny obě zákonné podmínky provedení dokazování mimo ústní jednání. Žalobce byl o jeho konání řádně vyrozuměn v dostatečném předstihu a v předmětné věci byl sepsán protokol.
37. Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu I. stupně byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem žalobce. Žalobce měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Správní orgán I. stupně proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise. Tento postup přitom navzdory

přesvědčení žalobce nemusí správní orgány nikterak obsáhle zdůvodňovat, pokud byly bez dalšího dle obsahu správního spisu naplněny obě zákonné podmínky provedení dokazování mimo ústní jednání. V této souvislosti soud rovněž poznamenává, že ani žalovaný nebyl v nyní posuzovaném případě povinován konat ústní jednání v odvolacím řízení, neboť žalovaný žádné nové podklady pro vydání napadeného rozhodnutí do správního spisu nedoplnil, přičemž ani žalobce ve svém odvolání nenavrhoval provedení jakéhokoliv nového důkazu. Nebyl proto důvod, aby žalovaný za nastalé situace prováděl ústní jednání ve věci. Krajský soud proto tuto námitku vyhodnotil jako zcela nedůvodnou.

38. V této souvislosti se dále krajský soud neztotožnil rovněž s námitkou, že žalobci nebyla dána před vydáním prvostupňového rozhodnutí možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, resp. vyjádřit se k věci a navrhopvat důkazy.
39. Dle ustanovení § 36 odst. 3, věty před středníkem, správního řádu platí, že není-li stanoveno jinak, *musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí.*
40. Účelem ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu je dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s obsahem správního spisu v době bezprostředně předcházející vydání rozhodnutí, tj. v době, kdy mezi seznámením se s podklady a vydáním rozhodnutí již není správní spis o další důkazní prostředky doplňován (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2010, č. j. 8 Afs 21/2009-243, publ. pod č. 2073/2010 Sb. NSS). Zmiňované ustanovení předpokládá aktivní roli správního orgánu, který musí účastníky sám vyzvat, aby se k podkladům rozhodnutí vyjádřili (srov. VEDRAL, J., *Správní řád. Komentář. II. aktualizované a rozšířené vydání*. Praha: Ivana Hexnerová - BOVA POLYGON, 2012, s. 402 – 403, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2016, č. j. 9 As 226/2015-44).
41. Toto ustanovení správního řádu bylo již vyloženo celou řadou rozsudků Nejvyššího správního soudu, a to i ve vztahu k přestupkovému řízení. Zmínit lze např. rozsudek ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013-29, kde bylo uvedeno následující: „*V předvolání k ústnímu jednání ze dne 16. 1. 2012 magistrát poučil žalobce, že bude mít možnost u ústního jednání uplatnit svá procesní práva, mimo jiné také právo vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí. Toto poučení bylo dostatečné pro zachování práva účastníka řízení podle § 36 odst. 3 správního řádu, protože po skončení ústního jednání magistrát žádné další podklady do spisu nezařadil. Za této situace nebylo povinností magistrátu, aby žalobce znovu samostatně vyzval k vyjádření k podkladům pro rozhodnutí. Byť k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo až poté, kdy správní orgán formálně ukončil shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Účel § 36 odst. 3 správního řádu tím byl naplněn (srov. např. rozsudky ze dne 11. 3. 2010, čj. 5 As 24/2009-65, č. 2063/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 16. 5. 2012, čj. 3 As 12/2012-21).*“
42. Podstatné okolnosti posuzované věci se od citovaného rozsudku nijak neliší. Soud ve správním spise ověřil, že výzva k seznámení a vyjádření se k podkladům rozhodnutí a provedení dokazování mimo ústní jednání ze dne 7. 11. 2017, č. j. MUH/92145/17/142, která mu byla dne 9. 11. 2017 doručena do datové schránky, adresovaná žalobci, obsahovala kromě označení konkrétního místa a času dokazování mimo ústní jednání mj. poučení: „*Dle ustanovení § 36 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, odst. 1 > nestanoví-li zákon jinak, jsou účastníci oprávněni navrhopvat důkazy a činit*

jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; správní orgán může usnesením prohlásit, dokdy mohou účastníci činit své návrhy; odst. 2 > účastníci mají právo vyjádřit v řízení své stanovisko. Pokud o to požádají, poskytne jim správní orgán informace o řízení, nestanoví-li zákon jinak; odst. 3 > nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, toto právo Vám bude umožněno realizovat u tohoto dokazování mimo ústní jednání; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal; (...).“ Žalobce byl tedy řádně poučen o tom, že má před vydáním rozhodnutí ve věci možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, přičemž toto právo může uplatnit u dokazování mimo ústní jednání. Poučení tedy bylo současně výzvou správního orgánu I. stupně žalobce k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí při dokazování mimo ústní jednání. To, že žalobce svého práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí bez náležité a důvodné omluvy neučinil s ohledem na svou mylnou domněnku o nutnosti nařídit ústní jednání ve věci, není pochybením správního orgánu (shodně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2016, č. j. 9 As 7/2016-22). Jak vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu, „(...) byť k poučení podle § 36 odst. 3 správního řádu nedošlo znovu po provedeném jednání, tj. po formálním ukončení shromažďování podkladů rozhodnutí, bylo z něj zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za úplné a dostatečné pro rozhodnutí o věci samé. Vzhledem k tomu, že městský úřad po skončení jednání další podklady do spisu nedoplňoval, účel § 36 odst. 3 správního řádu byl naplněn“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2016, č. j. 9 As 7/2016-22, k této problematice srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2013, č. j. 8 As 54/2013-29).

43. Soud proto neměl sebemenší důvod se odchýlit od závěrů vyslovených v citované části rozsudku č. j. 8 As 54/2013-29. Ostatně k obdobnému závěru dospěl taktéž Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 26. 6. 2013, č. j. 9 As 177/2012-28, ze dne 7. 4. 2016, č. j. 9 As 240/2015-58, či ze dne 9. 6. 2016, č. j. 6 As 79/2016-24.
44. Žalobce dále vznesl námitku, podle níž správnímu orgánu I. stupně poskytl součinnost a sdělil údaje postačující k identifikaci řidiče vozidla (jméno, facebookový profil a GPS souřadnice adresy tohoto řidiče), avšak správní orgán I. stupně neučinil nezbytné kroky k jeho zjištění dle ustanovení § 125f odst. 5 silničního zákona a nepokusil se označeného řidiče ani kontaktovat, přičemž žalobce rovněž nevyzval k doplnění údajů. V důsledku toho správní orgán I. stupně nesprávně vyvozoval odpovědnost vůči žalobci jako provozovateli vozidla.
45. Relevantní právní úpravu v dané věci představuje předně ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona, podle něhož *provozovatel vozidla zajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem.*
46. Podle ustanovení § 125f odst. 1 téhož zákona se provozovatel vozidla dopustí přestupku (správního deliktu) tím, že v rozporu s ustanovením § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovený tímto zákonem.
47. Skutková podstata dle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona činí provozovatele vozidla odpovědným za přestupek provozovatele vozidla; tato odpovědnost je konstruována jako objektivní, přičemž cílem dané úpravy je to, aby nedodržování

povinností řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích nezůstávalo nepotrestáno a aby za takové jednání v případě nezjištění pachatele odpovídal právě provozovatel vozidla. Takto konstruovaná objektivní odpovědnost provozovatele vozidla za porušení povinností řidiče prošla i testem ústavnosti, neboť Ústavní soud zamítl návrh na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 silničního zákona a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona (ve znění účinném do 30. 6. 2017) – blíže viz nálezy Ústavního soudu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16, č. 116/2018 Sb. Současně byla objektivní odpovědnost provozovatele vozidla opakovaně předmětem rozhodování Nejvyššího správního soudu, který např. v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, potvrdil, že „(...) je naprosto přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou“

48. Je to tedy provozovatel vozidla (zde žalobce), vůči němuž je uplatňována odpovědnost za porušení povinností řidiče, nicméně stále jde o odpovědnost subsidiární, podpůrnou (shodně srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45). Na prvním místě stojí odpovědnost za přestupek, kterou nese řidič, nikoli provozovatel vozidla. Proto také zákon výslovně počítá s možností provozovatele vozidla sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku (ustanovení § 125h odst. 6 silničního zákona). O této možnosti musí být provozovatel vozidla poučen, což se v nyní projednávané věci stalo.
49. Jak vyplývá ze správního spisu, správní orgán I. stupně zaslal žalobci písemnou výzvu ze dne 28. 6. 2017, č. j. MUH/49907/17/61, aby uhradil částku 1 250,- Kč anebo sdělil totožnost řidiče, který vozidlo řídil v době spáchání přestupku. Konkrétně byl žalobce vyzván následovně: *„Ve stanovené lhůtě 15 dnů ode dne doručení této výzvy máte právo místo zaplacení určené částky písemně oznámit správnímu orgánu jméno, příjmení, datum narození a adresu trvalého pobytu osoby řidiče, která dne 9. 6. 2017 v 15:55 hod na pozemní komunikaci ul. Bratislavská, Hustopeče, s vozidlem registrační značky X. překročila nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h. (...) Za řádné podání vysvětlení bude považováno pouze sdělení údajů o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Upozorňujeme Vás, že pokud ve stanovené lhůtě nezaplatíte určenou částku nebo písemně neoznámíte všechna požadovaná data osoby řidiče (tedy: jméno, příjmení, datum narození a adresu trvalého pobytu), která v inkriminovaném čase řídila Vaše vozidlo, správní orgán po uplynutí stanovené lhůty přistoupí k zahájení správního řízení vůči Vaší osobě.“* Lze tedy předně poznamenat, že žalobci bylo správním orgánem zcela řádně, srozumitelně a nadto opakovaně v předmětné výzvě sděleno, jaké konkrétní údaje je povinen v případě sdělení totožnosti řidiče ve svém oznámení sdělit, přičemž byl rovněž poučen o následcích, která provozovateli hrozí v případě, kdy správnímu orgánu nebudou oznámena všechna požadovaná data osoby řidiče. Námitka žalobce, že žalobce o tom, jaké údaje má v tomto ohledu uvádět, nebyl poučen, je tedy zcela zjevně nedůvodná.
50. Vyjádřením ze dne 28. 6. 2017 žalobce správnímu orgánu sdělil: *„K Vaší výzvě uvádím následující. Vozidlo X měl v daném období zapůjčené k užívání p. J. B., Bydliště na souřadnicích X, <http://X>.“*
51. Správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že žalobce nesdělil informace o totožnosti řidiče v době spáchání přestupku, které by vedly k nalezení a usvědčení pachatele přestupku, a správní orgán nezjistil do 60 dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, skutečnosti

odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, proto věc podle ustanovení § 76 odst. 1 písm. k) zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich odložil.

52. Podle názoru krajského soudu správní orgán I. stupně splnil podmínky pro projednání přestupku provozovatele vozidla stanovené v ustanovení § 125f odst. 5 písm. a) silničního zákona, podle něhož *obecní úřad obce s rozšířenou působností přestupek podle odstavce 1 projedná, pouze pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě.*
53. Z uvedených skutkových okolností případu žalobce je zřejmé, že magistrát nezahájil řízení o přestupku a věc odložil. Současně také učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, když za dané situace nebyl dál žádný důvod činit další rozsáhlé šetření, neboť to je primárně žalobce jakožto provozovatel vozidla, kdo si má být vědom svých povinností a na základě srozumitelného poučení učinit obsahem sdělení údajů o totožnosti řidiče veškeré správním orgánem konkrétně označené údaje v patřičné kvalitě. Ostatně byl to sám žalobce, kdo uvedl J. B. jako osobu řidiče a bylo nepochybně v jeho zájmu, aby bylo možné uvedeného řidiče ztotožnit a kontaktovat. Pokud to nebylo na základě poskytnutých údajů objektivně možné, nelze to primárně přičítat pasivitě správního orgánu I. stupně, nýbrž liknavosti samotného žalobce, který navzdory řádnému poučení ze strany správního orgánu I. stupně včetně poučení o negativních následcích jeho nedodržení údaje požadované správním orgánem relevantně nesdělil. Povinností správních orgánů není dozajista činit rozsáhlé kroky spočívající ve zjišťování konkrétní adresy označeného řidiče skrze zadávání GPS souřadnic do internetového vyhledávače či kontaktování označeného řidiče prostřednictvím sociální sítě Facebook.
54. Jak vyplývá z výše uvedeného, údajem potřebným pro účely obvyklé lustrace v centrálním registru obyvatel je datum narození, resp. pro účely doručení písemností adresa bydliště. Ani jeden z těchto údajů žalobce správnímu orgánu konkrétně nesdělil, byť k tomu byl řádně vyzván. Jistě nelze vyloučit, že za určitých okolností může ke ztotožnění osoby stačit uvedení údajů v omezenějším rozsahu, v projednávané věci však nic nenasvědčuje tomu, že by ztotožnění bylo na základě žalobcem sdělených údajů možné. Po správních orgánech nelze vyžadovat činnosti rozsáhlých kroků ke zjištění pachatele přestupku, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě dle ustanovení § 125h odst. 6 silničního zákona zjevně nevede k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Jak rovněž plyne z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46: *„Pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“* Shora citovaný závěr je přitom aplikovatelný i v dané věci a zdejší soud neshledal důvod se od něj odchýlit.
55. Krajský soud závěrem poznamenává, že po provozovateli vozidla lze legitimně požadovat, aby již od počátku nesl odpovědnost za správnost, úplnost a aktuálnost údajů, které o řidiči vozidla poskytuje. Pokud provozovatel vozidla tyto údaje náležitě sdělí, nemohou jistě správní orgány rezignovat na svou povinnost učinit nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Pokud však vyjde najevo, že tyto údaje jsou neúplné, nesprávné či neaktuální,

jde toto zjištění k tíži provozovatele vozidla a správní orgán nemá povinnost provozovatele vozidla nad rámec své zákonné povinnosti opakovaně vyzývat k doplnění neúplných údajů o údajném přestupci, a to především za situace, kdy byl přestupce jako v nyní posuzovaném případě správním orgánem již napoprvé dostatečně, srozumitelně a řádně poučen o konkrétních údajích, které mají být o údajném přestupci správnímu orgánu provozovatelem vozidla sděleny, jakož i o negativních následcích při nedostatečném sdělení těchto údajů. Lze totiž rozumně předpokládat, že přiměřeně obezřetný provozovatel znalý svých práv a povinností dle silničního zákona zapůjčí své vozidlo pouze takové osobě, které důvěřuje a o níž má úplné kontaktní informace, které by v případě jejího přestupkového jednání mohl sdělit správním orgánům. Pokud provozovatel nejedná s touto přiměřenou obezřetností, dostatečně nerespektuje poučení, které je mu správním orgánem poskytnuto, a ignoruje údaje, které má povinnost v této souvislosti sdělit, nelze důsledky z toho plynoucí přenášet na správní orgány a požadovat po nich, aby na základě neúplných údajů od provozovatele činily rozsáhlá pátrání po údajném pachateli přestupku skrze sociální síť Facebook či vyhledáváním kontaktních adres dle GPS souřadnic v mapových vyhledávačích. Provozovateli vozidla následně nic nebrání, aby po řidiči, jehož jednání bylo základem přestupku provozovatele vozidla, případně nárokoval úhradu uložené sankce prostřednictvím příslušných institutů soukromého práva.

56. Krajský soud má proto za to, že správní orgán I. stupně nepochybil, pokud žalobcem poskytnuté údaje o totožnosti řidiče vyhodnotil jako neúplné a nerelevantní a řízení o přestupku bez dalšího odložil.
57. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu I. stupně poté nelze shledávat v tom, že v jeho odůvodnění uvedl, že žalobce nesdělil správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče, ačkoliv současně argumentoval neúplností poskytnutých údajů a z toho vyplývající jejich nesprávnost a neaktuálnost. Soud souhlasí se žalovaným, že závěr o nesdělení údajů o totožnosti řidiče byl správním orgánem I. stupně zcela správně užít v závěrečném shrnutí z důvodu, že pod tento důvod odložení řízení o přestupku se podřazují mj. právě taktéž situace, kdy provozovatel vozidla sice správnímu orgánu údaje o totožnosti řidiče sdělí, nicméně tyto jsou neúplné, neaktuální či nesprávné, které ke zjištění osoby přestupce nevedou. Takové nedokonalé sdělení údajů se totiž fakticky rovná situaci, kdy provozovatel vozidla nesdělí správnímu orgánu údaje naprosto žádné, neboť neúplné, neaktuální či nesprávné údaje nevedou ke zjištění skutečného pachatele přestupku a pro správní orgány tak nemají žádnou relevanci. Pokud tedy správní orgány ve svých rozhodnutích pro stručnost shrnuly, že žalobce nesdělil údaje o řidiči vozidla, byl tento jejich závěr správný a zcela odpovídal obsahu správního spisu a fakticitě celého případu. Soud proto tuto námitku v celé její obsáhlosti vyhodnotil jako nedůvodnou.
58. Pokud se týká námitky žalobce týkající se naplnění podmínek liberace žalobce z jeho objektivní odpovědnosti, uvádí k tomuto soud následující.
59. Jak již soud zmínil výše, odpovědnost provozovatele vozidla za správní delikt podle ustanovení § 125f odst. 1 silničního zákona je odpovědností objektivní (tj. nezkoumá se existence zavinění), přičemž tato odpovědnost výslovně váže provozovatele vozidla. Objektivní odpovědnost provozovatele vozidla nastupuje až subsidiárně, pokud nelze jako viníka přestupku určit konkrétní fyzickou osobu (řidiče vozidla). V projednávané věci byla tato podmínka projednatelnosti správního deliktu provozovatele vozidla podle ustanovení § 125f odst. 5 silničního zákona splněna, jak soud dovodil již výše v textu tohoto rozhodnutí.

60. Byl to tedy právě žalobce jakožto provozovatel vozidla, kdo byl odpovědný za to, aby s jeho vozidlem nebyla porušována pravidla silničního provozu. Jedinou možností, jak se této odpovědnosti může provozovatel vozidla zprostit (mimo označení skutečného řidiče, což však žalobce relevantně neučinil), je liberace podle ustanovení § 125f odst. 6 silničního zákona. Odkazované ustanovení stanoví dva liberační důvody, a to jestliže provozovatel prokáže, že v době před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích 1) bylo vozidlo, jehož je provozovatelem, odcizeno nebo byla odcizena jeho tabulka s přidělenou poznávací značkou, anebo 2) podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel.
61. Z jiných než uvedených liberačních důvodů není zproštění odpovědnosti provozovatele vozidla možné, neboť uvedení důvody nelze rozšiřovat nad rámec zákona (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, č. j. 1 As 131/2014-45, odst. 22). Žalobce neprokázal ani netvrdil, že by mu svědčil některý z uvedených dvou liberačních důvodů. Žalobcem uváděné tvrzení, že řidiče, jemuž vozidlo svěřil, při předání vozidla řádně o všem poučil, přičemž mu nebylo zřejmé, jaké další opatření měl učinit, aby přestupku zabránil, přitom nelze pod výše citované taxativně zákonem stanovené liberační důvod podřadit. Jakkoli krajský soud rozumí tomu, že se žalobci může jevit posouzení jeho případu subjektivně nespravedlivým, je nutno mít na paměti, že o svá práva je nezbytné dbát v duchu římské zásady *vigilantibus iura scripta sunt*, aneb zákony jsou psány pro bdělé. Ani této námitce proto krajský soud nevyhověl.

VI. Závěr a náklady řízení

62. Optikou shora učiněného náhledu je proto zřejmé, že postup žalovaného nevybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, v odůvodnění rozhodnutí jsou správně posouzeny rozhodující právní i faktické skutečnosti, z nichž žalovaný vycházel, skutková zjištění jsou přehledně a srozumitelně uvedena a vyplývají z uvedených důkazů. Skutkový stav věci byl tedy zjištěn v souladu s ustanovením § 3 správního řádu. Soud neshledal ve správním řízení žádná procesní pochybení, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.
63. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
64. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročež nemá právo na náhradu nákladů řízení.
65. Soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výrokové části tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské

náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 30. března 2020

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
B. Z.